Babylon

Autor R von K

În vis mi-a apărut zeul nopții, deghizat în vraci. La intrarea unei peșteri, unde l-am întâlnit tămăduind oameni muribunzi, s-a oprit din ce făcea și a venit la mine. Mi-a vorbit calm și răspicat. Mi-a spus că îl cheamă Matusaaleh și că a venit vremea să cunosc.
Nu am știut la ce se referea, dar el m-a oprit să-l întreb, punându-mi degetul său negru pe buze. Apoi mi-a spus:

Nu vorbi. Acesta este un Sacrilegiu! Mergi în amurg la poarta de miazănoapte. Acolo întâlnește pe cel ce este numit Santinela cheii. Lui să i-o ceri și să treci prin Poartă. Dincolo de ea vei întâlni Zeii, dar tot ce vei trăi acolo, vei uita când te vei trezi. Dacă vrei să ții minte, scrie un papirus cu ce ai văzut și auzit, și lasă-l aici (în vis) ***acolo unde ți-ai construit casa. Tot acolo îl vei regăsi.***

Am înțeles că dincolo de Poartă se află o lume mai adâncă, cea a Zeilor, și că doar prin vis puteam pătrunde în ea pentru a vorbi cu ei; și că din acea lume ni se transmite ceea ce trebuie să știm și cum să trăim, ideile și cunoașterea cea înaltă.
Am realizat că trebuia să scriu în vis acel papirus și să-l depun în casa mea din vis. Dar care casă? Nu aveam una (sau nu știam să am vreuna) înainte de a-l întâlni pe Matusaaleh, Zeul nopții.
Așa că, fără să mai stau pe gânduri, am plecat de lângă peștera muribunzilor, lăsându-l pe Matusaaleh incantând în limba lui necunoscută și agitând clopoței pe deasupra lor (a muribunzilor). După câțiva pași, am avut impresia puternică că am uitat să-l întreb ceva, însă peștera, muribunzii și Matusaaleh dispăruseră, lăsând locul unui deșert plat și am văzut la orizont adunându-se nori de furtună. Întorcându-mă, am luat la picior o cale întortocheată ce m-a dus până la periferia unui oraș cu case mici din chirpici, străjuite de chiparoși. Casele păreau antice, și sentimentul general era acela că am ajuns la capătul orașului meu. Știam, fără să-mi dau seama cum, pe unde să o iau, de parcă picioarele mele aveau o minte a lor. Recunoșteam casele și curțile ca fiind arhicunoscute și am văzut și primii oameni. Erau cu toții îmbrăcați în togi și cămăși de in gros. Unii bărbați aveau doar niște pareo-uri din stuf în jurul taliei și purtau bărbi atent aranjate și date cu ulei. Am constatat că erau machiați la ochi, ceea ce le făcea privirile să fie adânci și misterioase. Femeile erau înalte și mlădioase, purtând cofe și amfore pe cap. Unele mi-au zâmbit ca și cum ne cunoșteam de mult și chipurile lor îmi erau foarte familiare. Una dintre ele și-a lăsat amfora pe o bancă de piatră din fața porții mărunte și s-a apropiat. Bărbatul său, un om înalt, cu pielea arsă de soare și barba strălucitoare, mi-a zâmbit, întorcându-se la grădinărit. Fără cuvinte, ea mi-a făcut semn să o urmez, ceea ce am făcut fără niciun cuvânt. Frumusețea ei era spectaculoasă prin simplitate și nobilă prin prezență. Își purta părul negru și lung, împletit complex într-o coadă ce îi cădea pe umărul drept, care era gol. Rochia ei, de culoarea cerului, îi dezvăluia pulpele, iar talia subțire îi era

subliniată de o curea de care atârnau câțiva galbeni ce clincăneau subtil când mergea. Am simțit un parfum indescriptibil de subtil care îmi revela vise și nutriri inimaginabil de frumoase. Aș putea spune că ceva din aroma lavandei și vaniliei se regăsea în acel iz, însă nu se mărgea numai la asta. Parfumul era un limbaj complex care vorbea prin sine despre lucruri mult mai vechi, pe care nu mi le puteam aminti.

La o răscruce de drumuri s-a oprit și s-a întors zâmbind spre mine, mâna ei dreaptă atingându-mă pe umăr. O stare de liniște superioară mi-a cuprins toată ființa. Știam că am ajuns acasă. Femeia mi-a indicat cu capul și un zâmbet că ajunsesem. Apoi și-a apropiat chipul de al meu și mi-a atins obrazul cu al ei, înainte de a merge înapoi. Am rămas acolo, simțindu-mi obrazul înfiorat de acea atingere de dincolo de timp. Fără să-mi spună nimeni, știam cine este acea femeie, iar relația dintre noi purta pecetea atemporalității.

Am privit drumul pavat cu plăci mari de marmură crem, printre care crescuseră buruieni. Era o potecă nu mai lată de doi metri, pe ambele sale laturi aflându-se case cu un etaj, cu o arhitectură atipică, antică. Simțeam din formele rotunjite și picturile ornamentale albastre și roșii, reprezentând stuf și vulturi, că aș putea fi în Mesopotamia sau Babilon, undeva într-o periferie a micii nobilimi. Da. Aici era Babilon, acasă!

Am împins poarta măruntă sculptată, de sub un portic, ce prezenta lei pe malul unui râu și păsări zburând peste câmpuri de stuf. Curtea era mică, cu rânduri de flori colorate și amfore pline cu uleiuri frumos mirositoare. În stânga era o mică grădină cu portocali înfloriți ce îmbălsamau tot aerul amurgului. Am mers spre terasa casei care se deschidea la umbră, sub un acoperiș de stuf. Răcoarea se înfiripa plăcut când am pășit pe rogojinile de stuf ce scoteau sunete naturale, plăcute. Atunci, din spatele unor perdele vaporoase, a ieșit un tânăr cu părul negru, lung, prins la spate într-o coadă, pe a cărui frunte era legată o banderolă subțire, albă, cu un punct roșu în mijloc, ca un al treilea ochi. Și el era machiat și se purta ca în partea locului, la bustul gol și cu un pareo alb din material în jurul taliei. M-a salutat respectuos, făcând o reverență adâncă cu palmele unite în dreptul frunții. Părea că mă aștepta și că este unul de-al casei. Poate un servitor sau sclav?... Imediat a început să-mi vorbească într-o limbă necunoscută, șoptită dar plăcută, ce avea inflexiuni arabe dar și altele pe care nu le-am putut asocia cu nicio limbă pe care să o recunosc. Erau multe șh-uri în cuvintele lui, pe care le pronunța fără grabă, ca suieratul vântului printre trestii. Deși nu înțelegeam limba, am înțeles absolut tot ce mi-a spus. Se bucura să mă revadă și mi-a urat bun venit înapoi. Atât cât mi-a vorbit, atunci și apoi, mi s-a adresat cu „Bēlu", ceea ce înseamnă stăpân sau proprietar. Am înțeles că el era scribul meu, fost sclav, dar eliberat și membru al organizării casei mele babiloniene. Mai târziu aveam să-i aflu numele și rolul. Se numea Atet și era un *Šākin bīti*, însemnând literal „cel care se află în casă" sau „administrator al casei".

Înăuntru era răcoare și liniște. Am descoperit o cameră mare, cam de 30 de metri pătrați, cu pereți vopsiți în alb și covoare de rafie atârnate pe peretele de miazănoapte. Tot acolo se aflau câteva rogojini simple și perne colorate. Câteva opaițuri cu ulei ardeau liniștite, împrăștiind un miros fin de ulei balsamic. În dreapta se aflau o masă mică și trei scaune, toate foarte joase, la care se sta pe jos. Deasupra mesei, într-o firidă în ogivă, am văzut statueta unei zeițe mlădioase ce ducea o amforă care mi-a amintit de călăuza mea, frumoasa babiloniană, și un fior mi-a cuprins toată ființa. Să fi fost ea zeița?

În partea stângă se afla o scară simplă din cărămizi de lut, peste ale cărei trepte fuseseră așezate lespezi înguste din stuf. Totul denota simplitate și rafinament. Am fost curios să urc treptele și să vizitez etajul. La capătul lor am dat de un hol îngust, semi-deschis, prin care am admirat cerul amurgului pal și cald. O scăriță de bambus era sprijinită de perete, ducând pe acoperișul plat. Apoi

am intrat sub partea acoperită, în capătul căreia se aflau trei uși de bambus. Două pe părți și una centrală. Am împins ușa ce era crăpată și am intrat în ultima cameră, de la capătul holului. Acolo și atunci am știut că aceea era și fusese dintotdeauna camera mea, camera copilăriei și adolescenței mele. Am fost cuprins de amintiri diafane și emoționante ale familiei mele, tatăl zâmbind și frumoasa mea mamă. Deodată am avut o iluminare. Femeia ce mă condusese până la casă era mama tânără, iar bărbatul frumos era tatăl meu! Însă cum de ei erau tineri, dar locuiau în altă parte și de ce?!...

O liniște profundă m-a pătruns, iar întrebările mi s-au topit în liniștea camerei. O deschidere în ogivă, străjuită de perdele albastre de in, ducea spre o mică terasă. Am constatat că deschiderea nu avea fereastră sau ușă, ci doar perdelele, și mi-am dat seama că nu era nevoie de așa ceva, fiind mereu atât de cald. Ieșind pe terasă, am văzut tot cartierul de case mărunte, cu curți înverzite, fântâni numeroase și glasuri răzlețe omenești ce pluteau fantastic în ultimele scânteieri ca o boare de nisip aprins peste un regat al păcii supreme. La orizont am văzut o mare clădire piramidală în trepte, pe deasupra căreia se roteau păsări cu zbor molcom. Era Ziguratul. Știam că acolo se duc ofrandele către zeul Soare. Bucuria revederii ziguratului mi-a dat lacrimi. Știam că am ajuns la finalul drumului și mi-am amintit brusc de dialogul cu Matusaaleh, zeul nopții, și de faptul că trebuia să merg la Poarta de miazănoapte pentru a întâlni Santinela cheii și a trece pragul în lumea Zeilor.

Admirându-mi camera pătrată cu rogojini și opaițuri, am coborât în sufrageria centrală și l-am strigat pe Atet. Imediat a venit, însoțit de două adolescente creole ce îi semănau și care duceau niște tăvi cu fructe și aperitive, însă le-am refuzat, promițând că mă voi întoarce să iau cina alături de ei în grădină. L-am întrebat pe Atet unde este Poarta de miazănoapte și mai întâi s-a încruntat, ca și cum nu înțelegea ce îl rog. Una dintre fete s-a apropiat de urechea lui și, cu mâna făcută căuș, i-a șoptit ceva, iar fața i s-a luminat.

Bāb șit šamê, Bēlu? *(Poarta de miazănoapte, stăpâne – în vechea limbă akkadiană).* ***Lā tašāp Shashtet!*** *(Urmeaz-o pe Shashtet!).*

Una dintre fete, cu pielea măslinie și ochii machiați cu albastru violet, a lăsat pe dată tava cu fructe și a șoptit ceva celeilalte, cu ochii plecați. Apoi mi-a făcut semn să o urmez, traversând curtea și ieșind în mică poteca de marmură. Am urmat-o curios, urmărind aceleași mișcări unduitoare ca și ale primei femei, mama mea revelată. La fel ca și în cazul mamei, trăiam aceeași enormă familiaritate față de tânăra ce mă ghida prin labirintul de poteci și grădini înmiresmate, în care treptat locuitorii aprindeau opaițe și făclii. Numele ei îmi răsuna în timpane și, cu cât îl repetam, cu atât ea îmi devenea mai apropiată. Cine era Shashtet? Și pe ea o cunoșteam de o veșnicie. Să fi fost sora lui Atet? Sau o sclavă a casei mele? Chipul ei, ca sculptat în marmură, avea trăsături delicate ca ale unei regine. Își purta părul strâns într-un coc sub o legătură de mărgele colorate ce îi zornăiau pe frunte. Purta o rochiță neagră, simplă, cu o cingătoare roșu aurie și sandale din piele ale căror nojițe i se strecurau printre degete. Gleznele ei erau subțiri ca ale unei gazele, iar mirosul pe care îl lăsa în urmă era de rășini, condimente și smirnă. Brațele ei erau goale și se mlădiau odată cu trupul mignon, într-o mișcare unduitoare, ca de felină. Eram îmbătat de toată această viziune pe care o ridicasem la rangul de sacră. Nu-mi doream să fiu nicăieri în altă parte și cu nimeni altcineva. Shashtet era sufletul meu pereche și aveam să o urmez în orice lume, reală sau visată. Oprindu-se lângă un zid lung de cărămidă, vopsit în albastru, la umbra unei bolți de iederă și iasomie, Shashtet se întoarse brusc și mă sărută, topindu-se în brațele mele. Nu am putut și nu am dorit să fac nimic pentru a o

opri, întrucât simțeam că ea este destinul meu. Uitându-se adânc în ochii mei, îmi șopti:

Šulmu atta aḫī u mutu-ya! *(Bine ai revenit, frate-soțe!).*

Shashtet era sora și soția mea, lumina ochilor mei! Acum o recunoșteam pe de-a întregul. Am început să plângem amândoi de fericirea regăsirii, mângâindu-ne chipurile ca niște copii. Apoi Shashtet mă luă de mână și mă ghida de-a lungul zidului albastru, ce devenea violet sub primele raze ale lunii ce răsărea din spatele marelui zigurat din orizont.
La capătul zidului se aflau două porți mari date în laturi și străjuite de facle. Shashtet mă strânse de mână, făcându-mă atent.

Igi napšāte *(Grădina adormiților)*, spuse în șoaptă.

Grădina adormiților... Mai întâi nu am înțeles ce voia să spună soția mea, însă, privind spre adâncimea acelui spațiu, am înțeles pe dată că se referea la grădina morților, necropola.
Vasta grădină cu obeliscuri înalte și mausolee din cărămidă pictată lăsa într-adevăr senzația unui parc sau a unei grădini de promenadă, cu alei de piatră străjuite din loc în loc de tăvi pe socluri cu focuri aprinse, rânduri de copaci filiformi și statui reprezentând diverse zeități, înnobilate de coroane de aur și culori aprinse ale togilor. Din loc în loc străjuiau capete de taur, ale căror coarne fuseseră pictate în auriu și care aruncau străluciri stinse și îngrijorătoare pe pietrele de mormânt. Câte un mausoleu de calcar alb, înnobilat de picturi animaliere sau ornamentale reprezentând linii, puncte, svastici și pătrate, se înălța printre chiparoși, lăsând senzația unui loc sacru și sobru, în care fiecare pas trebuia făcut cu atenție, pentru a nu deranja liniștea eternă.
Shashtet mă sărută din nou, privindu-mă fără cuvinte în ochi, și am bănuit că în adâncul ochilor ei se afla însăși eternitatea iubirii, aceea ce va înfrunta mileniile în așteptare, dacă ar fi fost cazul. Apoi se depărtă pe aleea de lângă zidul cu iederă, aureolată de haloul lunii pline.
Eram aici, se pare, și trebuia să-mi găsesc singur drumul. Niciun alt suflet nu era în grădina adormiților, cel puțin din câte puteam vedea, așa că am început să pășesc pe aleea rece din blocuri funerare de piatră, cu gândul la cuvintele profetice ale lui Matusaaleh și la Poarta spre lumea Zeilor. Șuierul abia perceptibil al unor greieri era singurul meu companion în această stare de veghe în necropola Babilonului, când am auzit ceva aproape nelumesc, o melodie abia perceptibilă, interpretată la un instrument cu coarde. Melodia era calmă, sacadată și părea a istorisi o poveste mult mai veche decât oamenii. Sau poate istorisea exact soarta tuturor oamenilor din toate timpurile, ascensiunea și căderea imperiilor, dragostea și moartea fiecărei ființe de pe pământ, dorurile și războaiele aprige, poezia și molimele de la începutul timpului până acum. Melodia m-a condus pe cărări nenumărate, pe sub bolți de iederă plângătoare, trandafiri sălbatici și glicine aromate, până la marginea acestui imens labirint al veșniciei, acolo unde l-am întâlnit pe cel care mă aștepta pe marginea unui bazin cu flori plutitoare, cântând la o liră de aur.

Šulmu atta. Ninušunu išāšu *(Pace ție. Te așteptam)*, spuse bătrânul, lăsând la o parte lira sa fermecată.

Despre tine mi-a vorbit Matusaaleh, Zeul nopții? l-am întrebat.

Numele meu este Nabu, fiul lui Marduk, păstrătorul cunoașterii sacre și lumești. Ai venit de departe, dar pașii te-au adus acasă. Spune-mi ce dorești să cunoști?

Bătrânul vorbea liniștit, cu o voce puternică, privindu-mă atent cu ochi scânteietori și machiați, precum toți supușii săi umani. Straiele sale erau ale unui nobil, țesute din fir de borangic și mătase. Barba sa era lungă și bine îngrijită. Pe cap purta o ciudată căciulă înaltă, iar lângă el stătea un fel de geantă mică și neagră.
Aici am lucrurile de care ai nevoie, spuse, observându-mi curiozitatea, și scoase din geantă ustensile de scris și o plăcuță de lut proaspătă. E***ști pregătit să treci pragul Porții de miazănoapte?***

Am rămas pe gânduri, fără a putea spune vreun cuvânt, dar conștient că Nabu îmi putea citi gândurile. Ce era acest loc? Zeul mă punea la încercare?

Prea multe gânduri te frământă, fiu al omului, glăsui Nabu după o pauză. ***Crezi că ești cu adevărat pregătit să treci pragul Porții de miazănoapte? Și dacă da, atunci spune-mi, ce dorești să le întrebi pe Zei?***

Deodată nu mai eram sigur de nimic. La urma urmei, știam că sunt într-un vis, în care îmi întâlnisem mama, tatăl și sora soție, și în care știam că doresc să trăiesc tot restul eternității. Dar dacă era un vis și toți cei din el, proiecții ale minții mele, atunci de ce exista o necropolă în acest loc, și cine erau cei adormiți aici? Puteau fi morți în tărâmul nemuririi?

Nu-ți bate capul cu aceste mistere, Atet. Timpul trecerii tale prin Poartă nu a sosit încă. Aici, tot ce nu este, este, și tot ce-a fost se va reîntoarce la infinit. Da, noi, Zeii, existăm, atât dincoace, cât și dincolo de Poarta de miazănoapte, dar pentru a o trece, ar trebui mai întâi să renunți la viața ta și să hoinărești în illo tempore pe aceste tărâmuri din vis. Și chiar dacă te-aș lăsa să treci pragul Porții, la trezire ai uita totul! Întoarce-te în lumea omului și scrie ce ai văzut și auzit aici. Mergi și spune regilor oamenilor că Poarta de miazănoapte este păzită de Nabu, fiul lui Marduk, și că toți mai au încă atâtea de învățat, pentru a se lăsa învățați de Zei.

Nabu începu să râdă cu poftă, făcând pietrele să se cutremure, și în spatele lui am văzut o enormă poartă luminată de haloul lunii, ce era întredeschisă spre o lumină care răzbătea, luminând ca un evantai necropola.

Mergi, mergi, fiu al omului", strigă bătrânul, sughițind de râs. „Mergi și învață-l pe fiul omului să scrie mai întâi pe tăblițe de lut, înainte de a face cunoștință cu Zeii!!!